

Presse og Information

Den Europæiske Unions Domstol
PRESSEMEDDELELSE NR. 20/20
Luxembourg den 3. marts 2020

Dom i sag C-75/18 og i sag C-323/18
Vodafone Magyarország Mobil Távközlési Zrt. og Tesco-Global Áruházak
Zrt. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

De særlige omsætningsafgifter, der i Ungarn påhviler telekommunikationsvirksomheder og virksomheder inden for sektoren for detailhandel, er forenelige med EU-retten

I dommen i sagen *Vodafone Magyarország* (sag C-75/18) og i sagen *Tesco-Global Áruházak* (sag C-323/18), afsagt den 3. marts 2020, fastslog Domstolen, Store Afdeling, at **de særlige omsætningsafgifter, der i Ungarn påhviler telekommunikationsvirksomheder og virksomheder inden for sektoren for detailhandel, er forenelige med etableringsfriheden og direktiv 2006/112¹ (herefter »momsdirektivet«).** Det forhold, at disse særavgifter, som progressivt (endog stærkt progressivt hvad angår sidstnævnte sag) pålægges omsætningen, hovedsageligt bæres af virksomheder, der ejes af personer fra andre medlemsstater, på grund af den omstændighed, at disse virksomheder har den største omsætning på de pågældende ungarske markeder, er således **udtryk for disse marketers økonomiske virkelighed og udgør ikke en forskelsbehandling af disse virksomheder.** Domstolen fastslog ligeledes, at idet den afgift, som telekommunikationsvirksomheder er underlagt, ikke har momsens væsentligste kendetegn, kan denne afgift ikke sidestilles med moms, således at den ikke bringer Unionens fælles merværdiafgiftssystems funktion i fare, og afgiften er følgelig forenelig med momsdirektivet.

Idet den ligeledes var forelagt spørgsmålet om, hvorvidt den ungarske lovgivning, hvorved disse særavgifter er indført, er forenelig med EU-statsstøttere reglerne, tog Domstolen i første omgang stilling til, om disse spørgsmål kunne antages til realitetsbehandling². I denne henseende henviste Domstolen til, at afgifter ikke omfattes af anvendelsesområdet for EUF-traktatens bestemmelser om statsstøtte, medmindre de udgør den måde, hvorved en støtteforanstaltning finansieres, og således er en integrerende del af denne foranstaltning. En afgift udgør imidlertid kun en integrerende del af en støtteforanstaltning, når der består en tvungen forbindelse mellem denne afgift og støtten i henhold til den relevante nationale lovgivning. I det foreliggende tilfælde fandt Domstolen imidlertid, at de anmodninger om nedsættelse af særavgift, som de sagsøgende selskaber havde indgivet til de ungarske skatte- og afgiftsmyndigheder, angik en generel afgift, der tilfalder den almindelige statskasse, uden at den specifikt er afsat til finansiering af en fordel for en bestemt kategori af afgiftspligtige personer. Domstolen konkluderede, at der ikke var en tvungen forbindelse mellem de særavgifter, der opkræves hos disse sagsøgende selskaber, og den fritagelse, der gælder for visse afgiftspligtige personer, således at den eventuelle ulovlighed af en sådan fritagelse i forhold til EU-statsstøttere reglerne ikke kan påvirke lovligheden af selve særavgiften. Følgelig kunne disse sagsøgende selskaber ikke for de nationale domstole påberåbe sig denne eventuelle ulovlighed med henblik på at undgå at betale de nævnte afgifter.

¹ Direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

² I 2019 annullerede Retten to afgørelser fra Kommissionen om kvalificeringen af foranstaltninger som statsstøtte, med hensyn til en polsk afgift inden for detailsektoren og den ungarske reklameafgift (Rettens dom af 16.5.2019 *Polen mod Kommissionen* (forenede sager [T-836/16](#) og [T-624/17](#), pressemeddelelse [64/19](#)) og Rettens dom af 27.6.2019 *Ungarn mod Kommissionen* ([T-20/17](#), pressemeddelelse [84/19](#))). Disse domme er i øjeblikket genstand for appel for Domstolen ([C-562/19 P](#) og [C-596/19 P](#)).

Herefter undersøgte Domstolen, om den ungarske lovgivning, hvorved de pågældende særavgifter var blevet indført, var udtryk for indirekte forskelsbehandling på grundlag af selskabers hjemsted, som er forbudt i henhold til EUF-traktatens bestemmelser om etableringsfrihed. I denne henseende konstaterede Domstolen først, at sagsøgernes moderselskaber har deres hjemsted i henholdsvis Det Forenede Kongerige og Nederlandene, og at deres etableringsfrihed, for så vidt som disse moderselskaber udøver deres virksomhed på det ungarske marked gennem et datterselskab, kan være berørt af enhver restriktion, der rammer datterselskabet. Under henvisning til sin praksis vedrørende forbuddet mod direkte og indirekte forskelsbehandling fandt Domstolen herefter, at de særavgifter, der var omtvistet i det foreliggende tilfælde, ikke sondrer mellem selskaber på grundlag af deres hjemsted.

I denne sammenhæng fremhævede Domstolen for det første, at idet enhver virksomhed, der udøver virksomhed i Ungarn inden for de pågældende sektorer, er betalingspligtig af de anfægtede afgifter, og idet de respektive afgiftssatser, der finder anvendelse for de forskellige omsætningstrin, gælder for samtlige virksomheder, udgør den ungarske lovgivning, hvorved disse afgifter er blevet indført, ikke direkte forskelsbehandling til skade for virksomheder, der ejes af personer (fysiske eller juridiske) fra andre medlemsstater.

For det andet undersøgte Domstolen, om særavgifternes (stærke) progressivitet kunne anses for at være en kilde til indirekte forskelsbehandling til skade for de sidstnævnte virksomheder.

I denne henseende fastslog Domstolen, at med hensyn til de omhandlede skatteår, dvs. perioden fra den 1. april 2011 til den 31. marts 2015 i Vodafone-sagen og perioden fra den 1. marts 2010 til den 28. februar 2013 i Tesco-sagen, var de afgiftspligtige personer, der alene var omfattet af grundtrinnet, som beskattes med 0%, alle afgiftspligtige personer ejet af ungarske personer, mens størstedelen af dem, der var omfattet af de øvre trin, var ejet af personer fra andre medlemsstater. Således var størstedelen af særavgiften blevet betalt af afgiftspligtige personer ejet af personer fra andre medlemsstater.

Domstolen bemærkede imidlertid, at medlemsstaterne frit kan vælge det afgiftssystem, de finder mest hensigtsmæssigt, og fastsætte en progressiv beskatning på grundlag af omsætningen, for så vidt som omsætningsbeløbet udgør et neutralt sondringskriterium og er en relevant indikator for de afgiftspligtige personers bidragsevne. Den omstændighed, at størstedelen af de pågældende særavgifter bæres af afgiftspligtige personer, der ejes af fysiske eller juridiske personer fra andre medlemsstater, var i denne sammenhæng ikke tilstrækkelig til at konkludere, at der forelå en forskelsbehandling af dem. Denne omstændighed kan nemlig forklares ved, at de pågældende markeder domineres af sådanne afgiftspligtige personer, som på disse markeder har den største omsætning. Denne omstændighed udgør således en kvotebaseret eller endog en vilkårlig indikator, som kan forventes at foreligge, hver gang det pågældende marked domineres af virksomheder fra andre medlemsstater eller tredjestater eller af nationale virksomheder ejet af personer fra andre medlemsstater eller tredjestater. Grundtrinnet, der beskattes med 0%, omfatter i øvrigt ikke udelukkende afgiftspligtige personer, der ejes af personer, idet enhver virksomhed, der udøver virksomhed på det pågældende marked, drager fordel af fradraget for den del af dens omsætning, som ikke overstiger loftet for dette trin. Følgelig udgør de (stærkt) progressive afgiftssatser for de pågældende særavgifter ikke efter deres art forskelsbehandling på grundlag af selskabers hjemsted mellem afgiftspligtige personer, der ejes af ungarske personer, og afgiftspligtige personer, der ejes af personer fra andre medlemsstater.

I sag C-75/18 var Domstolen desuden forelagt spørgsmålet om, hvorvidt indførelsen af en særlig omsætningsafgift for telekommunikationsvirksomheder var forenelig med momsdirektivet³. Domstolen bemærkede i denne henseende, at det navnlig må undersøges, om den pågældende afgift bringer det fælles moms-systems funktion i fare, fordi den pålægges omsætningen af varer og tjenesteydelser og rammer den erhvervs-mæssige omsætning på tilsvarende måde som moms, hvilket bl.a. er tilfældet med skatter og afgifter, der har momsens væsentligste kendetegn. Domstolen konstaterede, at den ungarske lovgivning, hvorved den pågældende særavgift blev

³ Artikel 401.

indført, imidlertid hverken indeholder bestemmelse om opkrævningen af afgiften i hvert led af produktions- og distributionskæden eller fradrag af moms betalt i foregående led. Idet to af de fire væsentlige kendetegn, som opstillet af Domstolen i sin tidligere praksis, ikke var opfyldt med hensyn til den pågældende særafgift, var momsdirektivet således ikke til hinder for indførelsen heraf.

BEMÆRKNING: Gennem en præjudiciel forelæggelse kan retterne i medlemsstaterne i forbindelse med retssager, der verserer for dem, forelægge Domstolen spørgsmål vedrørende fortolkningen af EU-retten eller gyldigheden af en EU-retsakt. Domstolen træffer ikke afgørelse i den nationale retsvist. Det tilkommer den nationale ret at afgøre sagen i overensstemmelse med Domstolens afgørelse, der på tilsvarende måde er bindende for andre nationale retter i sager vedrørende en tilsvarende problemstilling.

Dette er et ikke-officielt dokument til mediernes brug og forpligter ikke Domstolen.

Dommene i sagerne ([C-75/18](#) og [C-323/18](#)) offentliggøres på webstedet CURIA på afsigelsesdagen.

Kontakt i Kontoret for Presse og Information: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127

Billeder fra domsafsigelsen er tilgængelige via »[Europe by Satellite](#)« ☎ (+32) 2 2964106